

ת"פ 49960/07/14 - מדינת ישראל נגד אחמד שרקיייה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 49960-07-14 מדינת ישראל נ' שרקיייה(עציר)
ואח'

ת"פ 49982-07-14

בפני כב' השופט אברהם אליקים
המאשימה
נגד
הנאשם
1. אחמד שרקיייה (עציר)

גזר דין בענין נאשם 1

מבוא

הנאשם 1 (להלן-הנאשם) הורשע על פי הודאתו (בטרם החל משפטו, שלא במסגרת הסדר טיעון ומבלי שתוקן כתב האישום) בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 402(ב) + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן- החוק) ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

כתב האישום הוגש במקור נגד שני נאשמים, נאשם 2 כפר בעובדות כתב האישום ובשל התמשכות ההליכים הצפויה בעניינו, ובהסכמת הצדדים החלטתי להפריד את הדיון ולגזור את עונשו של הנאשם כעת.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 7/7/2014 בשעות הצהריים, קשר הנאשם עם הנאשם השני קשר לשדוד עסק למכירת מכשירי טלפון ניידים בכפר ג'ת. השניים הצטיידו בחפץ הנחזה להיות נשק (להלן-הנשק), במסכות שחורות, משקפי שמש, כובע מצחייה וקפוצ'ון.

ביום 8/7/2014 בשעה 01:30 או בסמוך לכך, הגיעו השניים לחנות בג'ת (להלן-החנות) כשבחנות נמצא המתלונן, הם נכנסו לחנות כשעל פניהם מסיכות שחורות ומשקפי שמש והם לבושים בבגדים ארוכים. הנאשם חבש כובע מצחייה על ראשו והחזיק בידו את הנשק ונשא על גבו תיק גב.

הנאשם כיוון את הנשק לעבר המתלונן, בנוסף הם סימנו לו לשתוק והאחר סגר את הדלת של החנות. המתלונן אמר להם שאין לו כסף ואז הנאשם העביר את התיק לאחר אשר הניח את התיק על דלפק וסימן למתלונן לשים בתוכו מכשירי טלפון ניידים שנמצאים במגירות שבדלפק, והמתלונן התחיל להוציא מכשירים ניידים מתוך המגירות שבדלפק ולהכניסם לתוך התיק. בהמשך הנאשם כיבה האורות וכיוון הנשק לעבר המתלונן והאיץ בו באמצעות תנועות בידו. האחר הרים את התיק כשבתוכו מכשירי טלפון ניידים, ובנוסף נטל שני מכשירים נוספים,

לאחר מכן סימן הנאשם למתלונן להוציא עוד מכשירים, המתלונן הוציא ציוד למכשירים, מחשב כף יד ומכשיר ג'י.פי.אס (להלן-הציוד), האחר נטל חלק מהציוד, והנאשם והאחר יצאו מהחנות כשהם נוטלים ונושאים את כלל השלל ששווי נאמד בכ- 15,000 ₪.

ראיות לעונש

המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות (ט/1) ממנו עולה כי לנאשם 2 הרשעות קודמות:

הרשעה מיום 21/10/2014 בעבירות איומים, תקיפה סתם, היזק לרכוש במזיד והחזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה. בגין עבירות אלו נשפט ל- 6 חודשי מאסר בפועל אותם הוא מרצה כיום, (ט/א', ת"פ 55268-12-12 של בית משפט השלום בחדרה).

הרשעה נוספת מיום 17/2/2013 בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בגין נדון ל- 4 חודשי מאסר בפועל ו- 7 חודשי מאסר על תנאי שהינו בר הפעלה. (ת"פ 48756-03-12 של בית משפט השלום בחדרה, ט/2).

מטעם הנאשם לא הובאו ראיות לעונש.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש חרטה על מעשיו, הוא גילה אמפתיה כלפי המתלונן והבנה לפגיעה באחרים ולנזק החומרי, הנפשי והרגשי שגרם למתלונן, בנוסף העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות הינה גבוהה. ולנוכח חומרת העבירה והעובדה כי הנאשם מרצה עונש של מאסר בפועל, לא ניתנה המלצה טיפולית, יחד עם זאת הומלץ על שילובו בהליך טיפול גמילה מחומרים ממכרים, במסגרת מאסרו.

תמצית טענות הצדדים

1. המאשימה בטיעוניה בכתב (ט/3) ובעל פה סברה כי מתחם העונש ההולם לעניין עבירת השוד וקשירת הקשר נע בין 3-6 שנות מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלונן.

המאשימה ראתה בחומרה את העובדה כי הנאשם יחד עם אחר, ביצע את העבירה בשעת לילה מאוחרת 01:30, לאחר תכנון מוקדם, קשירת קשר והצטיידות באביזרים שונים שנועדו להקשות על זיהויים, מסכות, כובעים, תוך הצטיידות בכלי הנחזה להיות נשק. ביצוע העבירה בצוותא העצים את חוסר האונים של הקרבן, תוך איומים כלפיו והשלל הרב של העבירה כ- 15,000 ₪.

המאשימה הפנתה לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב אישום זה במהלך ניהול הליך פלילי נגדו

בגין עבירות אחרות אותן ביצע בסמיכות זמנים, הליך פלילי אשר הסתיים בהרשעת הנאשם והטלת מאסר בפועל. לכך הוסיפה כי כנגד הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה (ת.פ. 48756-03-12 שלום חדרה) אותו ביקשה המאשימה להפעיל במצטבר לכל עונש שייגזר עליו מאחר ולטענתה המעשים מהווים עליית מדרגה בדרכו הפלילית של הנאשם.

לתמיכה בטיעוניה הפנתה לפסקי דין שונים בהם הוטלו עונשי מאסר לתקופות של 52 חודשי מאסר או 3,4,5,6 שנות מאסר.

2. ב"כ הנאשם העריך כי מתחם הענישה נע בין 6-28 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בהודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה שחסכה זמן שיפוטי יקר וחסכה את עדותו של המתלונן, הבעת החרטה ולקיחת האחריות על מעשיו כאשר כבר בחקירתו במשטרה הודה וסיפר את האמת, האמפתיה שגילה כלפי המתלונן, נסיבות חייו וההזנחה מצד אביו כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, רצונו להשתקם וגילו הצעיר של הנאשם הנמנה על קבוצת "צעירים בגירים". ב"כ הנאשם הוסיף כי האירוע לא נמצא ברף הגבוה של עבירות השוד, האקדח היה אקדח פלסטיק ולכן הנזק שהיה צפוי להיגרם מהעבירה לא היה מן הגבוהים.

ב"כ הנאשם ביקש לשקול הארכת המאסר המותנה או לגזור אותו בחופף לעונש שיוטל בתיק זה.

ב"כ הנאשם ביקש לקבוע כי העונש שיוטל בתיק זה ירוצה בחופף לעונש אותו מרצה הנאשם בגין הרשעתו בת.פ. 55268-12-12 מהסיבה שבין הצדדים הושג באותו תיק הסדר טיעון לפיו המאסר ירוצה בעבודות שירות (ס/1) אך בשל מעצרו בתיק הנוכחי נבצר ממנו לעשות כן, משכך המאסר הארוך "בולע" את המאסר הקצר.

לתמיכה בטענותיו ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסיקה, מקרים בהם הוטלו עונשי מאסר לתקופות של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות או 10,12,15,20,24 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם בתום הטיעונים לעונש הביע צער על מעשיו וביקש להפנותו לטיפול.

דיון

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקבע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב').

כאן המקום להזכיר כי אין בפני בית המשפט אלא העובדות המתוארות בכתב האישום, ויפים לעניינינו דבריו של כב' השופט יורם דנציגר:

"הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל", ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, (14.10.2014).

מתחם העונש ההולם

3. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום בטרם החל משפטו ושלא במסגרת הסדר טיעון ולכן אין הסכמה לעניין העונש. במקרה זה מדובר באירוע אחד. הנאשם ואחר החליטו לשדוד עסק למכירת מכשירי טלפון ניידים בכפר ג'ת, לצורך כך הם הצטיידו בחפץ דמוי נשק, מסכות שחורות, משקפי שמש, כובע מצחייה וקפוצ'ון, הם נכנסו לחנות בשעת לילה מאוחרת כשהם מסתירים את פניהם עם מסיכות שחורות ומשקפי שמש ולובשים בגדים ארוכים. הנאשם חבש כובע מצחייה על ראשו והחזיק בידו את החפץ המכונה נשק ונשא על גבו תיק גב. הנאשם כיוון את אותו חפץ לעבר המתלונן ושניהם סימנו למתלונן לשתוק, האחר סגר את דלת החנות והוא סימן למתלונן לשים בתוך התיק מכשירי טלפון ניידים, המתלונן החל להוציא מכשירים ניידים מהמגירות שבדלפק ולהכניסם לתוך התיק, בהמשך הנאשם אף כיבה את האורות וכיוון את החפץ דמוי הנשק לעבר המתלונן והאיץ בו באמצעות תנועות בידו, לאחר מכן סימן הנאשם למתלונן להוציא עוד מכשירים, המתלונן הוציא את הציוד, האחר נטל חלק ממנו ושניהם יצאו מהחנות כשהם נוטלים את השלל ששווי נאמד בכ- 15,000 ₪.

במעשיו פגע הנאשם בביטחון הציבור ושלומו, בביטחון האישי של המתלונן, בכבודו ובזכות הקניין, הפגיעה במקרה זה היא בינונית.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שוד, מנעד הענישה רחב והוא מושפע בצורה משמעותית, מהתכנון המוקדם, רמת האלימות הננקטת, מספר השודדים, מיהות הקורבן והנסיבות כולן.

בע"פ 5368/14 אברהם נ' מדינת ישראל (8.9.2014), הנאשם ושותפו הגיעו לתחנת דלק, הנאשם הניף לעבר המתלונן חפץ שנחזה להיות אקדח וחבט בראש המתלונן כמה חבטות באמצעות התיק. בית משפט קמא קבע מתחם בין 3 ל-5 שנות מאסר והטיל על הנאשם 42 חודשי מאסר, ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.

בע"פ 212/14, 214/14 יעקב נ' מדינת ישראל (11.8.2014), הנאשמים נכנסו לחנות בתחנת דלק, האחד חבט בראש המתלונן באלה, שניהם איימו על המתלונן, בעוד אותו אחד מכה ברגליו באלה. על הראשון הוטלו 40 חודשי מאסר והופעלו שני מאסרים מותנים כך שבסה"כ ריצה 48 חודשי מאסר. על הנאשם הנוסף הוטלו 24 חודשי מאסר. ערעורים שהוגשו לבית המשפט העליון נדחו.

בע"פ 5833/12 פלונית נ' מדינת ישראל (12/09/2013) שנדון במאוחד עם ע"פ 6207/12 וע"פ 6227/12, (אליהם הפנה ב"כ הנאשם), המערערים הגיעו לתחנת דלק, לאחר תכנון מוקדם, שניים נכנסו לחנות, מערער

3 התנפל על המתלונן, הפילו ארצה, הצמיד סכין לצווארו, מערערת 1 הצמידה פתק לפניו, מערער 2 המתין להם בתוך רכב בחוץ. שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר בעבודות שירות, בית משפט קמא נתן משקל לנסיבותיהם האישיות לרבות נסיבה מיוחדת של מערערת 1 שנמצאה בתהליך שינוי מין, וגזר עליהם 15 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון התקבל בעניינה של מערערת 1 ועונשה הופחת ל- 10 חודשים, כאשר בית המשפט העליון הדגיש כי העונשים שהוטלו על המערערים נוסים לקולא.

בע"פ 1127/13 גברזגי נ' מדינת ישראל (15.1.2014), המערער יחד עם שניים שדדו מתלונן ברחוב, לאחר תכנון מוקדם, המערער אחז בידו של המתלונן והנאשמים ניסו לגנוב את התיק, הם דחפו והפילו את המתלונן על הרצפה, המערער היכה את המתלונן באגרופיו, במהלך התקיפה קרעו המערער ושותפיו את כיסי מכנסיו של המתלונן. למתלונן נגרמו פצעי חבלה. המערער הורשע גם בהחזקת סכין, בית משפט קמא קבע מתחם בין 3-6 שנות מאסר וגזר עליו 4 שנות מאסר, ערעור שהוגש לבית המשפט העליון התקבל חלקית, נקבע כי המתחם ההולם לעבירות שעבר המערער בנסיבותיהן, הוא בין 34-46 חודשי מאסר בפועל. והעמיד את עונשו של המערער על 36 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 4012/13 וע"פ 4035/13 זיני נ' מדינת ישראל (12.2.2014) (אליו הפנתה המאשימה) שני אחים שדדו חנות תכשיטים, לאחר תכנון מוקדם, תוך הפעלת אלימות ואיומים כלפי בעל החנות, ריסוס גז פלפל וחניקת בעל החנות ואיומים, המערערים פתחו את ארונות החנות ושברו ויטרינה. על מערער 1 הדומיננטי, בעל עבר פלילי הוטלו 4 שנות מאסר, על המערער 2 הוטל 3 שנות מאסר. הערעור התקבל בעניין המערער 2 שעונשו הופחת ל- 2.5 שנות מאסר נוכח מאמצי השיקום המשמעותיים.

בע"פ 5411/13 אפרת נ' מדינת ישראל (10.12.2014) (להלן-ענין אפרת, אליו הפנתה המאשימה), מדובר בשני אירועים, המערער באירוע השני ארב לשליח פיצה בשעות לילה מאוחרות, כיוון לעברו סכין מטבח וביקש כסף תוך שעורך עליו חיפוש ומאיים עליו, לאחר ששדד השליח, נמלט מהמקום כשהוא נוהג ללא רישיון נהיגה תקף ובהעדר פוליסת ביטוח. המערער נדון בגין שני האירועים ל- 5 שנות מאסר. למערער היה עבר פלילי כבד הכולל 12 הרשעות שונות, שלל עבירות תעבורה, רכוש סמים ואלימות. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.

יובהר כי חלק מהפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם אינה משקפת את נסיבות התיק שבפניו, בע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל (6.1.2015) הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון לבצע שוד לפי סעיף 402(א) בצירוף סעיף 25 לחוק. שני פסקי דין נוספים אליהם הפנה ב"כ הנאשם אף הם מתייחסים לסעיף 402(א) לחוק, (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל וע"פ 4069/12 כהן נ' מדינת ישראל), בע"פ 8785/12 פלוני נ' מ"י, הנאשם היה קטין במועד ביצוע העבירה. בע"פ 2849/13 מדינת ישראל נ' טגבה (31.8.2013) הנסיבות מיוחדות, המשיב הוזעק לאחר סכסוך בין אחיו לאחרים, לשוד לא קדם תכנון, לא נעשה שימוש בנשק, המלצת שירות המבחן היתה חיובית, וניתנה עדיפות לשיקול השיקום. בע"פ 2557/13 לזר נ' מדינת ישראל (3.9.2013) המערער ושותפו החליטו לשדוד את המתלונן, עקבו אחריו, השותף הכה אותו, המערער סתם את פיו. התסקיר היה חיובי, למערער לא היה עבר פלילי, השוד בוצע ללא שימוש בסכין או באקדח, בית המשפט העליון הפחית את העונש מ- 18 חודשים ל- 12 חודשי מאסר. המערער לא היה הדומיננטי, ויוחס משקל להתמשכות ההליכים, בשל תקלה שאירעה בבית המשפט המחוזי.

גם חלק מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה מתייחסת לנסיבות חמורות יותר מהמקרה שבפניי, בע"פ 1178/14 מדינת ישראל נ' מיכלאשוילי (23.6.2014), הנאשם הורשע בעבירות נוספות, באותו מקרה הופעלה אלימות ע"י שותפו של הנאשם באופן שהכה את המתלונן בראשו באמצעות אקדח הצעצוע עד שנשבר. בע"פ 10364/06 פלוני נ' מדינת ישראל (17.9.07) (טרם תיקון 113) המערער קטין, במהלך השוד בבנק הדואר, איימו על הפקידה בכלי דמוי אקדח, ניפצו עם פטישים את הזכוכית המגנה על הדלפק ונטלו סכום למעלה מ-67,000 ₪, הנאשם הורשע בעבירות נוספות לעבירת השוד, גניבת רכב, שימוש ברכב ללא רשות, היזק בזדון, שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

4. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק), צודק ב"כ הנאשם כי מעשה השוד אינו מצוי ברף הגבוה של עבירות השוד, במקרה זה לא הופעלה אלימות פיזית כלפי המתלונן. יחד עם זאת יש לשקול לחומרה את העובדה כי השוד בוצע ע"י שני מבצעים, לשוד קדם תכנון מוקדם, עובר לשוד הצטיידו השניים בחפץ דמוי נשק, מסכות שחורות, משקפי שמש, כובע מצחייה וקפוצ'ון. השוד בוצע בשעת לילה מאוחרת, השניים נכנסו לחנות כשהם מסתירים את פניהם עם מסיכות שחורות ומשקפי שמש ולובשים בגדים ארוכים והכול על מנת להקשות על זיהויים.

גם מעשיהם של הנאשם והאחר במהלך ביצוע השוד משליך על חומרתם, בעת ביצוע השוד הנאשם כיוון את החפץ דמוי הנשק לעבר המתלונן, שניהם סימנו לו לשתוק, האחר סגר את דלת החנות וסימן למתלונן לשים מכשירי טלפון ניידים בתוך תיק. בהמשך הנאשם כיבה את האורות בחנות ושוב כיוון את החפץ דמוי הנשק לעבר המתלונן והאיץ בו באמצעות תנועות בידו. לאחר מכן הנאשם סימן למתלונן להוציא עוד מכשירים מהמגירות. כל המעשים הללו היה בהם כדי להטיל אימה ופחד על המתלונן.

עבירת שוד חמורה בטבעה נוכח פגיעתה בערכים חברתיים מוגנים, חומרה נודעת לעבירה זו כאשר היא מבוצעת ע"י חבורה, תוך שימוש בנשק קר.

באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, הנאשם היה פעיל בעת ביצוע השוד הוא כיוון את החפץ דמוי הנשק לעבר המתלונן, הורה למתלונן לשתוק, כיבה את האורות בחנות ושוב כיוון את אותו חפץ לעבר המתלונן והאיץ בו באמצעות תנועות בידו וסימן למתלונן להוציא עוד מכשירים מהמגירות.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הוא חמור מהנזק שנגרם בפועל, אכן הנאשם והשותף לא הפעילו אלימות פיזית כלפי המתלונן, אך המתלונן לא ידע כי החפץ שברשות הנאשם אינו נשק אמיתי ולא מן הנמנע שהייתה מתפתחת אלימות במהלך ביצוע השוד. בפועל הנאשם והשותף יצאו מהחנות כשברשותם, מכשירי טלפון ניידים וחלק מהציוד, שלל ששווי נאמד בכ- 15,000 ₪.

5. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 30-60 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

העונש המתאים

בהתאם לתסקיר שירות המבחן, ולפי טיעוני הצדדים, לא עומדת על הפרק שאלה של שיקום ולכן העונש ייקבע בתוך המתחם.

הנאשם יליד 16.9.1993, כבן 20 ו-10 חודשים במועד ביצוע העבירה, למרות גילו הצעיר של הנאשם הוא צבר 2 הרשעות פליליות מימים 17.2.2013 ו- 21.10.2014 והוא כיום מרצה עונש מאסר שני בגין העבירות בהן הורשע.

עוד יוער כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב אישום זה ביום 8.7.2014 עת היה תלוי ועומד נגדו הליך פלילי אחר (ת"פ 55268-12-12, בית משפט שלום חדרה) בגין עבירות אחרות, הוא הורשע באותו תיק ביום 21.10.2014 ומאותו יום הוא נושא בעונש של 6 חודשי מאסר בפועל. על כך יש להוסיף כי נגד הנאשם 7 חודשי מאסר מותנה בר הפעלה מת.פ. 48756-03-12 (בית משפט שלום חדרה), גזר-דין מיום 17.2.2013.

בתסקיר שירות המבחן פורטו נסיבות חייו הקשות של הנאשם להן הייתה השפעה על ביצוע מעשה העבירה, לרבות תחושות התסכול והזעם שחש כלפי הוריו. לאחר האירוע הוא חש חרטה על מעשיו, פנה לחברו של אחיו שישוחח עם אחיו ויפנה למתלון וישתפו כי ברצונו לבקש את סליחתו, אך הוא נעצר טרם עשה זאת. הוא גילה אמפתיה כלפי המתלון והבנה לפגיעה ולנזק הנפשי, החומרי והרגשי שגרם למתלון. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות הינה גבוהה. כמפורט לעיל שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית. לכן לא עומדת על הפרק שאלת שיקומו של הנאשם.

זה השלב להזכיר כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה אף מבלי שהושג הסדר טיעון עם המאשימה ומבלי שנתבקש תיקון כתב האישום, עובדה זו מעידה על חרטתו האמיתית והכנה של הנאשם אשר לקח אחריות על מעשיו.

6. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, חשוב לזכור את גילו הצעיר של הנאשם כמעט בן 21 במועד ביצוע העבירה, בעניין זה כונה הנאשם על ידי הסנגור "בגיר צעיר". אמנם מעמד זה טרם הוכרע על ידי בית המשפט העליון ואפנה לדעות השונות של שני שופטי ההרכב בע"פ 7661/13 7722/13 אבו-נאסר נגד מדינת ישראל (21.8.2014), אך גם בהתעלם משאלת מעמדו של בגיר צעיר, חשוב לזכור כי כחלק מגזירת הדין לפי תיקון 113, בעת קביעת העונש המתאים יש להתייחס גם ל"פגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו", (סעיף 40א(1) לחוק).

7. בטרם סיום אבהיר כי 3 נושאים נוספים עומדים על הפרק, אופן הפעלת המאסר המותנה, היחס בין עונש המאסר אותו מרצה כעת לעונש שיוטל בתיק זה, וגובה הפיצוי.

באשר לעונש המותנה קובע כך סעיף 58 לחוק:

עמוד 7

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

הכלל הוא כי עונש מותנה יופעל במצטבר, תכליתו של סעיף 58 הרתעתית, ואין במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים חריגה מכלל זה, ולכן יתווספו לעונש שאקבע 7 חודשי מאסר שהוטלו על תנאי בת.פ. 48756-03-12 של בית משפט שלום חדרה.

לעומת זאת לגבי הטלת עונש מאסר בעת שהנאשם מרצה עונש מאסר אחר, ברירת המחדל הפוכה ראו לענין זה, הוראת סעיף 45(ב) לחוק:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

הנאשם מרצה כעת עונש מאסר של 6 חודשים שהוטלו בת.פ. 55268-12-12 של בית משפט השלום בחדרה ביום 21.10.2014 ומקובלת עליי עמדת הסניגור כי בנסיבות המיוחדות של אותו תיק יש הצדקה לחפיפה מלאה בין שני עונשי המאסר, באותו תיק הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו עונש המאסר צריך היה להיות מבוצע בדרך של עבודות שירות ומאחר ובינתיים נעצר הנאשם בתיק שבפניי נמנעה אותה אפשרות, משמעות החפיפה תהא כי המאסר של הנאשם בתיק שבפניי ימנה מיום מעצרו, מיום 13.7.2014.

באשר לפיצוי- שווי השלל שנשדד על פי כתב האישום עומד על 15,000 ₪, לא הובאו ראיות באשר לסכום השלל שהושב למתלונן. על דרך האומדן אני מעריך את סכום הפיצוי על 7,000 ₪, ככל שמדובר בנאשם זה, ואין בכך כדי לפגוע בזכות המתלונן לתבוע פיצוי על מלוא נזקיו בהליך מתאים אחר.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את נאשם 1 לעונש המתאים הבא:

- עונש של 32 חודשי מאסר בפועל. בנוסף אני מפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה של 7 חודשי מאסר (שהוטלו בת.פ. 48756-03-12 של בית משפט שלום חדרה) כך שבסה"כ ירצה הנאשם עונש של 39 חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי המאסר מיום מעצרו, 13.7.2014.
- 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור למשך 3 שנים כל עבירת אלימות או כל עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור למשך 3 שנים כל עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג עוון ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

- אני מחייב הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 7,000 ₪ שיופקד על ידו במזכירות בית משפט עד ליום 1.12.2015. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום.

- בשל גילו הצעיר של נאשם 1 ותקופת המאסר לא מצאתי לנכון להטיל עליו נאשם קנס.

אני מפנה את תשומת לב שירות בתי הסוהר להמלצת שירות המבחן לשקול שילובו של הנאשם בהליך טיפול גמילה מחומרים ממכרים, במסגרת מאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד ג'אנם, הסנגור עו"ד מסארווה והנאשם באמצעות השב"ס.